

רבי יוסי בר' יהודה אומר: בכעדרשה.

ואיזו היא יבשה? כשתנקב ואינה מוציאה טיפת דם.

רבי יוסי בן המשולם אומר: יבשה, עד שתהא נפרכת.

תנא: קרובין דבריהן להיות שוין.

והוינן בה: דבריהן דמאן? אילימא דתנא קמא ודרבי יוסי בן המשולם דפליגי בשיעור יבש. הא טובא איכא בינייהו?

ומשנינן: אלא דתנא קמא ורבי יוסי בר' יהודה. דחד אמר שיעור כרשינה וחד אמר שיעור עדשה. וכרשינה אינה גדולה מעדשה אלא מעט.

והוינן בה: וכי סבר רבי יוסי בר' יהודה, כעדשה אין, כציר מכעדשה לא?!

ורמינחיה: דתניא: כתיב בעבד עברי שאינו רוצה לצאת בשש אלא להרצע. "ולקחת את המרצע ונתת באוזנו ובדלת". ודרשינן "מרצע", אין לי אלא מרצע, מנין לרבות הפול, קיסם עץ מחודד, והסירה, קרץ, והמחט, והמקדה, והמכתב, עט ברזל שרוצעין בו?

תלמוד לומר: "ולקחת" — לרבות כל דבר שנלקח ביד, דברי רבי יוסי בר' יהודה.

רבי אומר: "מרצע" — מה מרצע מיוחד של מתכת. אף כל של מתכת.

רבי דריש להאי קרא בכלל ופרט וכלל, מה הפרט של מתכת אף כל של מתכת. ורבי

יוסי דריש לה בריבוי מיעוט וריבוי, וריבה הכל.

וקתני סיפא דברייתא: אמר רבי אלעזר: יודן בריבי — אדם גדול, ששמו יודן, היה דורש: כשהן רוצעין, אין רוצעין אלא במילת — בחלק הבשר של האוזן ולא בסחוס.

וחכמים אומרים: [נחלקו על יודן בריבי, וראייתם: דהא קיימא לן] אין עבד עברי כהן נרצע מפני שנעשה בעל מום! [דבעינן כשיצא ביובל "ושב אל משפחתו" — למוחזק שבמשפחתו].

ואם תאמר במילת היו רוצעין, האיך עבד עברי כהן נעשה בעל מום? שהרי אין נעשה בעל מום שם ולמה לא ירצע הכהן? הא, הרי יש לך ללמוד מכאן, דאין רוצעין אלא בגובה של אוזן, דהיינו בסחוס דהוי מום.

וקשיא מדאמר רבי יוסי ברי יהודה שהרציעה במחט, שהיא עושה נקב שהוא פחות מכעדשה והכהן נעשה בעל מום בנקב זה, ואילו הכא אמר רבי יוסי ברי יהודה שדוקא בכעדשה הוי מום?

ומשנינן: אמר רב חנא בר קטינא: לא קשיא, כאן דבעינן שיעור כעדשה — לשחוט את הבכור מחוץ למקדש. כאן ברציעה דסגי בשיעור זוטר — לפסול את הכהן מעבודה, והוא הדין לפסול את הבכור מליקרב למזבח, אך לא סגי לשחטו בחוץ. שיש הרבה מומין שפוסלין מהקרבה ועדיין אין שוחטין עליהם בחוץ.

ומבארין: מאי כרשינה? אמר רב שרביא: הינדא — שבמקומו היו קורין לכרשינה